

การหลบหนีการทำสงครามศาสนา

การหลบหนีการทำสงครามศาสนา หรือหันหลังให้กับศัตรูหมายถึง คนที่คิดว่าชีวิตของตัวเองมีเกียรติและมีค่า มากกว่าที่จะมาทุ่มเท และเสียสละเพื่อสังคม ในที่สุดแล้วก็คือการยอมจำนนให้ศัตรูมา บังคับขู่เข็ญและมีอิทธิพลเหนือศาสนา ชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง ด้วยเหตุนี้การหนีสงครามหรือหลีกเลี่ยงการปกป้องศาสนา ถือเป็น บาปใหญ่ อัลลอฮ์ (ซบ.) ได้ตรัสถึงพวกที่หนีสงครามศาสนาว่า พวกเขาจะต้องได้รับการลงโทษในไฟนรกอย่างแน่นอน

“และผู้ใดหันหลังหนีศัตรูในวันนั้น ยกเว้นผู้ที่ทำเป็นหนี เพื่อลวงศัตรูในการรบหรือบุคคลที่ผละไปสมทบกับอีกกลุ่มหนึ่ง ดั่งนั้น พวกเขาได้กลับไปสู่ความกริ้วของอัลลอฮ์ ที่อยู่ของพวกเขา คือไฟนรกซึ่งมันเป็นที่อยู่ที่เลวร้ายยิ่งนัก” (บทอัล อัมฟาล โองการที่ 16)

المكتبة الإسلامية التيلاندية
www.thaiislamlib.com

การปกป้องมาตุภูมิ

การปกป้องสังคมหรือดินแดนอิสลาม อันเป็นที่อยู่อาศัยของ บรรดามุสลิม เป็นหนึ่งในข้อบังคับ (วาญิบ) ที่สำคัญยิ่งของอิสลาม อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงตรัสว่า

“และเจ้าทั้งหลายจงอย่าได้กล่าวแก่บุคคลที่ถูกฆ่าตายใน หนทางของอัลลอฮ์ว่าตาย ความจริงพวกเขายังมีชีวิตอยู่แต่พวก เจ้าไม่สำนึก” (บทอัล บะกอเราะฮ์ โองการที่ 154)

มากมายจากบรรพชนก่อนหน้านี้ ที่พวกเขาได้เข้ารับอิสลามและ ทุ่มเทชีวิตจิตใจเพื่อปกป้องศาสนาอันศักดิ์สิทธิ์ของตน พวกเขาสู้รบ

ในสงครามครั้งแล้วครั้งเล่า เลือดของพวกเขาได้หลั่งริน และในที่สุด เขาก็พลีชีพในหนทางของพระเจ้า (ชะฮีด) เพื่อธำรงไว้ซึ่งอิสลาม แม้ว่าจะเป็นความยากลำบาก และต้องเผชิญกับอุปสรรคนานัปการ จากศัตรู แต่พวกเขามีได้เคยย่อท้อเลยแม้แต่นิดเดียว สิ่งเหล่านั้น เป็นบทเรียนที่ล้ำค่าที่สุดแก่ชนรุ่นหลัง เพื่อย้ำเตือนให้สำนึกว่าศาสนา ของพวกเขาถูกปกป้องไว้ด้วยเลือดและอุดมการณ์ จึงแข็งแกร่งและ ธำรงสืบอยู่จนถึงปัจจุบัน

การปกป้องัจธรรม

การปกป้องัจธรรม ถือว่าเป็นความล้ำลึก และสำคัญมากกว่า การปกป้องมาตุภูมิของตนเอง ซึ่งสิ่งนี้เองเป็นเครื่องหมายและอุดม การณ์ที่แท้จริงของอิสลาม อิสลามพยายามทุกวิถีทาง ที่จะวางรากฐาน และปลูกฝังจิตวิญญาณ ให้บรรดามุสลิมมีความรัก และหวงแหนต่อ ัจธรรม ด้วยเหตุนี้จึงเรียกว่าเป็นศาสนาที่เที่ยงธรรม เพราะมีกำเนิด และดำรงอยู่เพื่อัจธรรมเพียงอย่างเดียว อัล กุรอาน กล่าวว่า

“อัล กุรอานเป็นคัมภีร์ที่ชี้ไปสู่ัจธรรมและแนวทางที่เที่ยงตรง” (บทอัล อะฮ์กอฟ โองการที่ 30)

ฉะนั้น จึงจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมุสลิม ทั้งหลายที่จะต้องปฏิบัติตาม ทำและพูดเพื่อัจธรรมเท่านั้น และจะ ต้องทำทุกอย่างเพื่อปกป้องแม้ว่าจะต้องเสียสละชีวิตก็ตาม

ความโกรธ

ความโกรธ คือสภาพจิตใจที่เกิดจากความไม่พอใจ หรือชุ่นเคือง อย่างรุนแรง และคิดที่จะทวงหรือล้างแค้นตลอดเวลา ตราบใดก็ตาม

ที่ยังไม่ได้ชำระแค้นจะไม่สบายใจ คนเราถ้าอยู่ในห้วงอารมณ์ของความโกรธจะปราศจากการยับยั้งชั่งใจ ควบคุมสติไม่อยู่ อารมณ์จะอยู่เหนือสติสัมปชัญญะ นึกอะไรก็อยากจะทำทันที ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะดีหรือไม่ดีก็ตาม สภาพจิตใจในเวลานั้นมีความร้ายกาจกว่าสัตว์ร้าย และมีความร้อนแรงกว่ากองเพลิงที่กำลังลุกไหม้ เขาจึงเปรียบเทียบเปรยความโกรธคือ โง่ โมโหคือ บ้า อิสลามแนะนำไว้อย่างมากกว่า มนุษย์จะต้องรู้จักอดทนอดกลั้นต่อความโกรธ และกล่าวประณามผู้ที่พลีทุกอย่างเพื่อความโกรธแค้น ในขณะที่เดียวกันกล่าวชมเชยผู้ที่มีความอดกลั้นและกลืนความโกรธแค้นลงในทรวงอก และพร้อมที่จะให้อภัยฝ่ายตรงข้ามขณะที่ตนยังโกรธอยู่ อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงตรัสว่า

“สวรรค์ของพระองค์ ที่มีความกว้างเท่ากับฟากฟ้าและปรูพี ได้ถูกเตรียมไว้เพื่อปวงบ่าวที่ยำเกรง ซึ่งพวกเขาได้ทำการบริจาคทรัพย์ทั้งในยามสุขและยามเดือดร้อน และเป็นผู้ระงับความโกรธ และให้อภัยแก่ผู้อื่น ซึ่งอัลลอฮ์ทรงรักผู้ประพฤติดีทั้งหลาย” (บทอาลิอิมรอน โองการที่ 37)

อัลลอฮ์ (ซบ.) กล่าวถึงคุณสมบัติที่แท้จริงประการหนึ่งของบรรดาผู้ศรัทธาว่า

“เมื่อพวกเขามีความโกรธ พวกเขาก็จะให้อภัย” (บทอัซซุรอ โองการที่ 37)

การให้ความสำคัญต่ออาชีพการงาน

อิสลามให้ความสำคัญกับเรื่องการงาน และความอุตสาหะในการประกอบอาชีพเป็นอย่างยิ่ง เพราะตามหลักการของอิสลามแล้ว มนุษย์ต้องทำงาน และต้องหลีกเลี่ยงจากความเกียจคร้าน ความ

อุตสาหกรรมถือเป็นฐานรากที่มั่นคง ซึ่งระบบการสร้างของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็วางอยู่บนฐานรากดังกล่าว พระองค์ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้นมาตามความเหมาะสม ทรงประทานสื่อในการทำมาหากินเพื่อเป็นเครื่องมือแก่ประชาชาติ เพื่อพวกเขาจะได้หาประโยชน์ และขจัดความเดือดร้อนต่างๆ มนุษย์คือ สิ่งถูกสร้างที่ดีที่สุด มีความละเอียดอ่อนและมีความต้องการในทุกๆ ด้านมากกว่าสิ่งอื่นๆ

ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงต้องอุตสาหกรรมมากกว่าใครทั้งหมด เพื่อให้ผลของความอุตสาหกรรมนั้น พอเพียงกับความต้องการของตนและครอบครัว อิสลามเป็นศาสนาที่มีคำสอนครอบคลุมในทุกๆ ด้านของชีวิตและสังคม ให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการทำงานและความอุตสาหกรรม อิสลามถือว่า ความเกียจคร้านในการประกอบอาชีพเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ และถือว่าคนที่เกียจคร้านนั้น เป็นตัวถ่วงทำให้สังคมเกิดความล่าช้า และปราศจากการพัฒนาไปสู่ความเจริญ อิสลามถือว่าอาชีพที่สุจริตทุกประเภทล้วนมีเกียรติทั้งสิ้น จึงเป็นหน้าที่ของทุกๆ คนที่จะต้องประกอบอาชีพตามความเหมาะสมและความถนัดของตัวเอง เพื่อให้ได้ปัจจัยในการยังชีพ ในขณะที่เดียวกันก็ถือเป็นการแบ่งภาระรับผิดชอบแทนสังคม ทำให้สังคมไม่เกิดปัญหาการว่างงาน อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงตรัสว่า

“มนุษย์จะไม่ได้รับสิ่งใด นอกจากสิ่งที่เขาได้อุตสาหกรรมเอาไว้” (บทอัน นัจญ์มุ โองการที่ 39)

หมายถึง มนุษย์ทุกคนสามารถไปถึงยังเป้าหมายของตนได้ด้วย ความอุตสาหกรรมพยายาม ความเกียจคร้านหรือเป็นคนประเภทหนักไม่เอาเบาไม่สู้ นั้น จึงได้ถูกห้ามปรามไว้อย่างเด็ดขาด

การว่างงาน

จากคำอธิบายที่ผ่านมาเป็นที่ชัดเจนว่า ความอดุสฮาหะเท่านั้นที่จะทำให้มนุษย์พบกับความเจริญและมีชีวิตที่สุขสบาย ขณะเดียวกันหนทางในการดำเนินชีวิต ก็จะต้องไม่เฉไฉออกไปจากแนวทางที่เที่ยงธรรม ดังที่กล่าวไปแล้วว่า เป้าหมายของความเจริญคือชีวิตที่เป็นสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้านั้น หมายความว่าขณะที่มนุษย์ทำงานหาเลี้ยงชีพเขาต้องประกอบกิจการพำกดีต่อพระเจ้าควบคู่ไปด้วย เพราะอาชีพการงานจะมีความหมายก็ต่อเมื่อ มันอยู่คู่กับการรำลึกถึงอัลลอฮ์ (ซบ.) และการดำรงหลักการในเรื่องความยุติธรรม ด้วยเหตุนี้อัล กุรอานจึงได้ยกย่องบุคคลที่อาชีพการงานของเขา มิได้ทำให้เขาหลงลืมอัลลอฮ์ (ซบ.) ผู้ทรงอำนาจยิ่ง

ท่านอิมามอะลี (อ.) กล่าวว่า

“เมื่อท่านยุ่งอยู่กับการทำงาน และเวลาของการนมาชมาถึง ท่านควรต้องละจากการงานของท่าน และเร่งรีบสู่การนมาช การงานจะต้องไม่ทำให้ท่านติดบ่วงมัน อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงยกย่องคนกลุ่มหนึ่งโดยตรัสว่า ผู้ซึ่งอาชีพการงานหรือผลกำไร ไม่ทำให้เขาออกห่างจากการรำลึกถึงพระองค์ คนเหล่านี้คือกลุ่มคนที่ประกอบอาชีพ แต่เมื่อได้เวลานมาชพวกเขาก็ได้ละจากงานและมายังมัสยิด รำงวัลด้านจิตวิญญาณและการตอบแทนแก่บุคคลเหล่านั้น มากมายเสียยิ่งกว่าที่มีแก่บุคคลที่ทิ้งการประกอบอาชีพ และมุ่งแต่การพำกดีและการนมาชเท่านั้น”

จะเห็นว่าหน้าที่ของมุสลิม มิใช่มุ่งแต่ทำการพำกดีเพียงอย่างเดียว โดยมุ่งหวังรางวัลตอบแทนสำหรับโลกหน้า และละทิ้งการประกอบอาชีพการงานสำหรับโลกนี้ โดยทำตัวเป็นพวกกาฝากศาสนาหรือไม่เอาทั้งสองอย่าง เพราะกลัวความลำบากหรือความเหน็ดเหนื่อย จึงกลายเป็นผู้ไม่มีอาชีพการงาน

ท่านอิมามอะลี ริฎอ (อ.) กล่าวว่า

“ในการประกอบอาชีพ จงอย่าแสดงความเหน็ดเหนื่อยและอ่อนแอ มิฉะนั้นท่านจะสูญเสียดังโลกนี้และโลกหน้า”

ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ได้สาปแช่งผู้ที่ทำตัวว่างงานและประพฤตินั้นเป็นกาฝากกับผู้อื่น

อาชีพเกษตรกรรมและประโยชน์ของมัน

เกษตรกรรม เป็นอาชีพที่สร้างคุณประโยชน์มหาศาลแก่มนุษย์และสังคม เพราะการเกษตรนี้เอง ที่ทำให้มนุษย์มีอาหารและปัจจัยยังชีพ ด้วยเหตุนี้การเกษตรจึงเป็นอาชีพหนึ่ง ที่อิสลามให้การสนับสนุนและกล่าวว่าเป็นอาชีพที่ดีที่สุด

ท่านอิมามญะอ์ฟัร อัซ ซอดิก (อ.) กล่าวว่า “ในทัศนะของอัลลอฮ์ (ชบ.) ไม่มีอาชีพใดที่จะดีไปกว่าการเกษตร”

ชายผู้หนึ่งถามท่านอิมาม (อ.) ว่า “ข้าพเจ้าได้ยินคนพูดว่าการเกษตรเป็นอาชีพที่น่ารังเกียจและน่าชิงชัง”

ท่านอิมาม (อ.) ตอบเขาว่า “พวกเขาคิดผิด! ท่านจงนำตัวของท่านเข้าสู่การทำเกษตรและการเพาะปลูก ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ (ชบ.) ว่า ไม่มีอาชีพใดที่จะเป็นที่น่าชื่นชมไปกว่าการเกษตร”

ท่านอิมาม (อ.) กล่าวอีกว่า “ในวันกิยามะฮ์ ตำแหน่งของบรรดาเกษตรกรนั้นสูงส่งกว่าตำแหน่งอื่น ๆ”

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร (อ.) กล่าวว่า

“ไม่มีอาชีพใดที่จะดีไปกว่าการทำเกษตรกรรม เพราะทั้งคนเลวและคนดีตลอดจนสัตว์บางชนิด ต่างได้รับประโยชน์จากการเกษตรทั้งสิ้น และพวกเขาขอพรให้กับเกษตรกร”

ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) กล่าวว่า

“ผลิตผลที่ดีที่สุดคือผลิตผลทางการเกษตร ที่บุคคลหนึ่งได้
เพาะปลูกมาด้วยตนเอง และจ่ายภาษี (ชะกาต) ตามภาคบังคับอัน
เนื่องมาจากผลที่ได้แล้ว”

การเชื่อมั่นในตนเอง

หลักการโดยทั่วไปของอิสลามคือ บรรดาผู้ศรัทธาจะต้องไม่
เคารพสักสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ (ซบ.) ต้องไม่เกรงกลัวอำนาจอื่น
ใดนอกจากอัลลอฮ์ ผู้ซึ่งเป็นผู้อภิบาลแห่งสากลโลก และต้องมอบ
หมายความไว้วางใจแก่พระองค์เท่านั้น บรรดาสรรพสิ่งและสรรพสัตว์
ทั้งหลายได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ พระองค์คือผู้ประทานปัจจัยยัง
ชีพแก่มนุษย์และสัตว์ ด้วยเหตุนี้ ณ พระองค์แล้วไม่มีใครดีไปกว่าใคร
ยกเว้นผู้ที่มีความยำเกรงต่อพระองค์ มนุษย์จะต้องมีความเชื่อมั่น
ในตัวเอง และรู้จักใช้ประโยชน์จากเสรีภาพ ที่พระองค์ได้ทรงประทาน
ให้มา ต้องรู้จักเลือกสรรสื่อในการประกอบอาชีพ ตามความสามารภ
และความถนัดในงาน มีความเชื่อมั่นต่อการช่วยเหลือของพระองค์
อย่าฝากความหวังไว้กับผู้อื่น และอย่าคิดว่านอกจากพระองค์แล้วยัง
มีคนอื่นที่คอยช่วยเหลืออยู่อีก เพราะความคิดและการกระทำเช่นนั้น
เป็นการตั้งภาคีกับพระองค์

การเชื่อมั่นในตัวเองเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ที่จะนำพามนุษย์ไปสู่เป้า
หมายและความสำเร็จ และตราบไต่ที่บุคคลนั้นไม่มีความมั่นใจในตัวเอง
ก็อย่าหวังว่าจะประสบความสำเร็จ ฉะนั้นต้องมั่นในตลอดเวลา
ว่าเมื่อใดก็ตามที่ลงมือทำงาน อัลลอฮ์ (ซบ.) จะให้ความช่วยเหลือและ
นำความสำเร็จมาสู่ บุคคลอื่นไม่ใช่ที่พึ่งสำหรับตน แต่เป็นเพียงตัวประ
กอบเท่านั้น และถ้ายังฝากความหวังไว้กับพวกเขาอีกก็เท่ากับว่าเรา
พยายามที่จะออกตัญญูต่อพระองค์

การโก่งต่าซัง

อิสลามสั่งห้ามการโก่งต่าซังไว้อย่างเด็ดขาด อัลลอฮ์ (ซบ.) ได้สาปแช่งพวกที่โก่งต่าซังว่า

“ขอความหายนะจงประสบแก่บรรดาผู้ที่โก่งต่าซัง และเมื่อพวกเขาตวงเอาจากผู้อื่นเขาจะตวงจนเต็ม แต่เมื่อเขาตวงหรือซังให้กับคนอื่นพวกเขาจะทำให้มันพร่องลง ไม่คิดหรือว่าพวกเขาเหล่านั้นจะถูกทำให้พินในวันที่ยิ่งใหญ่” (บทอัล มุฎ็อฟฟีฟีน โองการที่ 1-5)

การโก่งต่าซัง นอกจากจะเป็นการเอาเปรียบแล้วถือเป็นการขโมยทรัพย์สินของผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นขาดความมั่นใจและลูกค้าก็จะลดน้อยลงในที่สุด ซึ่งตนเองเป็นผู้ขาดทุนเพราะไม่มีลูกค้าเข้าร้านและต้องเลิกกิจการ

การเอาเปรียบหรือการกดขี่

อัลลอฮ์ (ซบ.) ได้ทรงตรัสถึงการเอาเปรียบไว้ในอัล กุรอานมากมายหลายโองการด้วยกัน เพื่อเป็นการย้ำเตือนให้มนุษย์ได้ยั้งคิดและออกห่างจากการเอาเปรียบทั้งหลาย เป็นที่ยอมรับกันถ้วนหน้าว่าการกดขี่และเอาเปรียบนั้น เป็นการกระทำที่ไม่ดีและเป็นที่น่ารังเกียจอย่างยิ่ง ซึ่งประชาชนส่วนมากมักจะได้อลิ้มรส หรืออย่างน้อยที่สุดก็เห็นหรือสัมผัสด้วยตนเองว่า การกดขี่นั้นมีผลเสียต่อสภาพจิตใจและสังคมอย่างรุนแรง ประชาชนจำนวนมากสูญเสียอิสรภาพ ผลประโยชน์ ทรัพย์สินเงินทอง เลือดเนื้อและมาตุภูมิของตน เนื่องจากการกดขี่และเอาเปรียบ การกดขี่เฉพาะภายนอกเท่านั้นที่ดูว่า

มันคงแข็งแรง แต่ภายในของมันอ่อนแอเพราะฐานรากไม่มั่นคง ซึ่งมันต้องพบกับความพินาศย่อยยับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงตรัสว่า

“แท้จริงอัลลอฮ์ไม่ทรงชี้หน้ากลุ่มชนที่กดขี่” (บทอัล อันอาม โองการที่ 144)

บรรดาอิมาม (อ.) ผู้บริสุทธิ์ กล่าวว่า

“บรรดาผู้ปกครองและกษัตริย์จะคงสภาพของผู้ปฏิเสธ ส่วนผู้ที่กดขี่จะไม่คงสภาพใดเหลืออยู่เลย”

ด้วยเหตุนี้อิสลามจึงถือว่า การกดขี่เป็นการกระทำที่น่ารังเกียจ และผิดวิสัยของมนุษย์โดยทั่วไป เป็นการอธรรมทั้งต่อตัวเองและผู้อื่น การกดขี่นั้นถือว่า มิใช่คุณสมบัติของมนุษย์ แต่เป็นคุณสมบัติของมารและสัตว์ที่ดุร้าย

การสร้างความเดือดร้อนและพฤติกรรมที่ชั่วร้าย

พฤติกรรมทั้งสองมีความใกล้เคียงกันมาก เพราะเมื่อเอ่ยถึงการสร้างความเดือดร้อน ย่อมเป็นที่เข้าใจกันทุกคนว่า มันหมายถึงพฤติกรรมของคนไม่ดี ที่ชอบรังแกหรือกลั่นแกล้งคนอื่นให้ได้รับความเดือดร้อนอยู่ตลอดเวลา ซึ่งในบางครั้งอาจจะกลั่นแกล้งเขาด้วยวาจาโดยการพูดจาเสียดสี ทำให้ฝ่ายตรงข้ามต้องเสียหน้าและอับอายผู้อื่น หรือดำประจานต่อหน้าสาธารณชน หรือพูดจาในเชิงล้อเล่นแต่มีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย และบางครั้งก็แสดงพฤติกรรมที่ชั่วร้ายออกมา เพื่อให้ผู้อื่นหวาดกลัวหรือได้รับความเดือดร้อน ในบางครั้งก็ตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นออกมาเพื่อให้เกิดความระส่ำระสายในหมู่ของประชาชน เป็นการสร้างบรรยากาศ

โดยมีเจตนาโน้มนำผู้อื่นไปสู่การกระทำที่เหมือนกับตัวเอง

อย่างไรก็ตาม คุณลักษณะสองประการข้างต้นนี้คือ ประเด็นที่อยู่ตรงกันข้ามกับความหวัง ซึ่งมนุษย์ส่วนมากร่วมมือกันสร้างสังคมขึ้นมา ก็เพื่อที่จะใช้เป็นสื่อในการไปถึงยังความหวัง และความฝันของตน สังคมจึงมีความหมายต่อชีวิตเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้อิสลามจึงให้ความสำคัญกับสังคม และการปรับปรุงแก้ไขไว้ในลำดับแรก และห้ามกระทำการใดๆ ที่เป็นเหตุก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงตรัสว่า

**“และบรรดาผู้ที่กลั่นแกล้งมุสลิมทั้งที่เป็นชายและหญิง
อย่างไรเหตุผล แน่نون พวกเขาจะต้องแบกความเท็จและบาป
อันยิ่งใหญ่เอาไว้”** (บทอัล อะฮ์ซาบ โองการที่ 58)

ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) กล่าวว่า

“ใครก็ตามที่กลั่นแกล้งมุสลิม เท่ากับเขาได้กลั่นแกล้งฉัน และ
การกลั่นแกล้งฉันก็เหมือนกลั่นแกล้งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งคนพวกนี้ได้ถูก
สาปแช่งเอาไว้ทั้งในคัมภีร์เตารอต อินญีล และอัล กุรอาน”.